

.7.

PESTA

ÅSA LARSSON & INGELA KORSELL

HENRIK JONSSON

SUOMENNOS: SIRPA ALKUNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

MARIEFRED

RÄÄTÄLIMESTARIN
TALO

HEI-HENRYN
ROMULATO

HEI-HENRYN
MÖKKI

**KOULUN
KERHOTALO**

HÖRYLAIVALAITURI

RAATHUONE

**ESTRIDIN &
MAGNARIN TALO**

**GRIPSHOLMIN
LINNA**

L U K U 2 0 7

Miksi Hei-Henry ei vastaa?

Viggo astui Räätilimestarin talon portista kadulle. Oli varhainen aamu, ja ulkona oli vielä pilkkopimeää. Ylihuomenna olisi jouluaatto, mutta sitä ei tosiaankaan olisi uskonut. Mariefredissä tunnelma oli pohjalukemissa.

Kadun varrella kaikki olivat sulkeneet ikkunaluukut, niin ettei kotien ikkunalaudoille nostettuja adventtikynttilänjalkoja voinut nähdä. Jouluvalojen sijaan omistajat olivat vetäneet lankkuaitojen päälle piikkilankaa. Kaikki puhuivat, että Mariefredistä oli tullut vaarallinen paikka. Huhuja kiersi tappajakoirista ja kummituksista.

Melkein kaikki katulamput olivat rikki. Jotkut naapureista uskoivat, että Alrik ja Viggo olivat heitelleet kiviä lamppeihin, mutta Viggo tiesi sen olevan pikkupirujen

tekosia. Ne pystyivät hiipimään myös kissojen ja muiden pikkueläinten kimppuun kenenkään näkemättä.

Miten tässä näin kävi? Viggo mietti katsellen piikki-lankoja.

Ei siitä niin kovin kauan ollut, kun hän ja Alrik olivat kävelleet tätä katuä pitkin kohti ensimmäistä päivänsä Mariefredin koulussa. Silloin kaupungin talot olisivat voittaneet maailmanennätyksen herttaisuudessa. Nyt ne näyttivät riviin pystytetyiltä vankiloilta.

Viggo kohensi reppuaan, joka roikkui hänen toisella olkapäällään, ja alkoi tallustaa koulua kohti. Tänään oli viimeinen päivä ennen joululomaa, mutta ennen koulupäivän alkua hänellä oli jälki-istuntoa. Vai voiko sitä sanoa jälki-istunnoksi, jos se on jo ennen koulupäivää? Eikö sitä pitäisi kutsua esi-istunnoksi?

Esi-istunnon syynä oli, että edellisenä päivänä Viggo oli saanut MPI:n, Maailman Parhaan Idean. Hän, Suggen ja Galten olivat rakentaneet lumiukon koulun vessaan. He olivat kantaneet sisään kasan lunta ja muotoilleet siitä lumiukon, joka näytti istuvan kakalla. Se oli sikahauskaa. Suggen ja Galten olivat saaneet jopa hankittua ukolle housut, jotka olivat myytyssä nilkoissa.

Oli kuitenkin tieteellinen tosiasia, ettei aikuisilla ollut huumorintajua.

Viggo, Suggen ja Galten oli pakotettu kuivaamaan

vessan lattia ja koko ruokalaan johtava käytävä, vaikka sulaneesta lumiukosta valunut vesi ei ollut edes yltänyt sinne asti. Sairaana epäreilua. Lisäksi he olivat saaneet esi-istuntoa.

Viggo katsoi puhelintaan. Ei viestejä. Hän oli lähettänyt eilen kuvan vessalumiukosta Hei-Henrylle, koska tällä oli täysin samanlainen huumorintaju kuin Viggolla, mutta Hei-Henry ei ollut vastannut. Ei, vaikka Viggo oli kirjoittanut ”haloo”, ”huhuuuuu” ja ”vastaaaaa jo” varmaan kahteenkymmeneen viestiin.

Viggo ei käsittänyt. Miksi Hei-Henry ei vastannut? Toki Hei-Henry oli suuttunut kamalasti saatuaan tietää, että Viggo oli vohkinut hänen silmänsä, mutta lauantaina he olivat olleet taas kavereita.

Äitikään ei vastannut tekstareihin. Hän oli lähtenyt Mariefredistä, koska oli retkahtanut taas juomaan. Äiti ei ollut edes lähettänyt tekstaria, että oli päässyt perille hoitolaan.

Kun Viggo mietti sitä, vatsaa alkoi nipistellä. Hän oli huolissaan äidistä koko ajan.

Alrik sen sijaan ei näyttänyt välittävän äidistä vähääkään. Hän vain kohautti olkapäitään ja sanoi, että äiti pysyi yleensä viikon poissa alettuaan ryypätä. ”Kai hän kömpii esiin, kun viina ja rahat loppuvat”, Alrik sanoi, ja hänen ilmeensä kovettui, jos Viggo uskalsi inahaakaan jotain äidistä.

Myös Laylah ja Anders sanoivat, että eiköhän äiti ilmoittaisi kohta itsestään. Kukaan ei voinut tehdä mitään. Jos lapset karkaavat, niin poliisi voi etsiä heidät ja tuoda kotiin, mutta aikuiset saavat karata, miten lystäävät. Jos äiti siis katosi, piti vain odottaa. Kukaan ei tajunnut, miten raskasta se Viggon mielestä oli.

Viggon katse hakeutui taas lankkuaidalla kiemurtelemaan piikkilankaan. Se tuntui ryömivän hänen sisäänsä kuin käärme ja matelevan joka sopukkaan. Piikkilankakäärme, joka kuiskaili synkkiä ajatuksia Viggon aivoihin.

”SINUN VIKASI!” piikkilankakäärme sihisi. SINUN VIKASI, että äiti retkahti taas. SINUN VIKASI, että Hei-Henryn silmä hajosi. SINUN VIKASI, että Laylah ja Anders saivat eilen koulusta puhelun jälki-istunnon takia.

Piikkilankakäärme muljahteli Viggon sisällä aina koulun pihalle asti. Siellä kuitenkin seisoivat Suggen ja Galten koulun kerhotalon edessä.

– Moi, Viggo, veljekset huusivat jo kaukaa.

Suggen ja Galten näyttivät iloisilta Viggon lähestyessä. Piikkilankakäärme katosi pokshtaen. Suggen ja Galten eivät olleet hiukkaakaan katkeria siitä, että Viggon lumiukkoidea oli aiheuttanut heille esi-istuntoa. Päinvastoin, he heiluttivat ja hekottivat.

Viggon saapuessa heidän luokseen kaikki kolme ottivat puhelimensa esiin ja katselivat toistensa kuvia lumiukosta.

Suggen oli jopa kuvannut videon siitä, kun oppilaat avasivat vessanoven ja näkivät ukon. Videolla näkyi kiljuvia ja nauravia oppilaita. Sitten näkyi Puukässä-Thomas, joka huusi: ”Mitä te nyt olette saaneet päähänne? Viggoooo!” Siihen video loppui, sillä Suggenin oli täytynyt tunkea puhelin taskuunsa. Ei ollut suotavaa kuvata, kun opettaja sai raivarin.

Viggo naureskeli kuville ja videolle. Samalla hän tunsi pienen piikkilankavaroituksen vatsassaan. Kunhan he eivät alkaisi taas katsoa videota, jolla Viggo varasti Hei-Henryn silmän. Viggo vihasi sitä videota. Hänen oli kuitenkin pakko nauraa sille joka kerran. Kaikkien mielestä hän oli kuningas tehtyään moisen uroteon. Koulussa monet olivat alkaneet kutsua häntä ”Vohkijaksi”, kunnioittavaan sävyyn. Kukaan ei saanut huomata, miten hirveän huono omatunto hänellä oli.

Viggon ei kuitenkaan tarvinnut kantaa huolta Hei-Henry-videosta, sillä äkkiä Viggo, Galten ja Suggen kuulivat äänen takanaan:

– Mitäs täällä touhutaan?

Puukässä-Thomas seiso iavan heidän takanaan!

L U K U 2 0 8

Big MacPainajainen!

Suggen, Galten ja Viggo hypähtivät säikähdyksestä. Yksi-kään heistä ei ollut kuullut Puukässä-Thomasin tulevan, mutta nyt hän seiso i heidän takanaan pino lumilapioita kainalossaan.

Suggen hermostui niin, että hän pudotti puhelimensa lumeen. Viggo ja Galten työnsivät omat puhelimensa nopeasti taskuun.

– Aivan hullua touhua! Puukässä-Thomas sanoi heille.
– Hienoa, ihanaa, uutta lunta, mutta te kolme vain seisotte toljottamassa puhelimiinne. Ties mitä moskaa katsoitte. Teitä vaivaa ruuturiippuvuus, niin se on.

Huh! Opettaja ei siis ollut nähnyt, mitä he katsoivat. Viggo, Suggen ja Galten vilkaisivat helpottuneena toi-

siaan. Suggen ei edes kuivannut puhelintaan, ennen kuin sulloi sen syvälle taskuunsa.

– Kun minä olin nuori, niin me hiihdimme ja laskimme pulkalla ja harrastimme muuta ulkoliikuntaa, Puukässä-Thomas jatkoi. – Siinä ihan aika unohtui, kun oli niin hauskaa.

– Tiedän, Galten sanoi hymyillen viattomasti. – Unohdan aina ajankulun, kun pelaan.

– Se ei ole ollenkaan sama asia, Puukässä-Thomas sanoi kasvot astetta punaisempana. – Nykynuorista tulee pulleita kuin turvatyyny, koska te vain roikutte näyttöjenne ääressä.

Hän naurahti itse vertaukselle pulleista turvatyynyistä.

– Nytkö teillä sitten on jälki-istuntoa? Puukässä-Thomas kysyi ja katsoi Viggoa tyytyväisenä.

– Mmm, Suggen vastasi. – Odotamme Bisratia.

Bisrat oli koulun apuopettaja. Hän oli Viggon mielestä reilu.

– Tiedän, Puukässä-Thomas sanoi. – Bisrat ja monet muut opettajat ovat kuitenkin sairastuneet viikonloppuna. Liikkeellä on jotain kummaa influenssaa. Niinpä minä valvon jälki-istuntoa, ja kuulkaa, teen sen mielelläni! Etenkin sinun, Viggo, on opittava, ettei koulussa voi käyttäytyä miten vain ilman seurauksia.

Viggo huokaisi mielessään. Suljettuna sisään Puukässä-

Thomasin kanssa kokonaisen tunnin ajan. Big Mac-Painajainen.

– Haloo! Puukässä-Thomas huikkasi ja napsautti sormiaan Viggon kasvojen edessä. – Älä mieli omiasi, kun puhun teille.

Puukässä-Thomas antoi pojille lapiot, joita hän oli kantanut kainalossaan.

– Olkaapa hyvät, hän sanoi. – Haluan, että lapioitte koko pihan lumesta tästä kerhotalon edestä.

– Miksi ihmeessä? Galten kysyi tuohtuneena. – Vahtimestarillehan maksetaan siitä, että hän lapioi pihan. Ja hänellä on lumilinko.

– Älä vänkää vastaan, Puukässä-Thomas keskeytti.
– Palaan vartin kuluttua, ja silloin teidän on oltava valmiita!

Sitten Puukässä-Thomas marssi isoin harppauksin kohti opettajainhuonetta.

– Ääh, minä en piru vie kyllä lapioi, Suggen marisi.

– Vihaan häntä niin paljon, Viggo voihkaisi ja käänsi kasvonsa kohti tummaa taivasta.

Viggon katse osui ikkunaan, jonka taakse heidän oli määrä mennä jälki-istuntoon, kun lumi olisi lapioitu.

Silloin Viggon päähän pulpahti suunnitelma. Se oli PTK, Puukässä-Thomasin Kahu.

– Kyyyllä me nyt vain lapioimme, Viggo sanoi hitaas-

ti hymyn levitessä hänen kasvoilleen. – Sain maailman parhaan idean.

Suggenin ja Galtenin silmät loistivat. Koskaan ei ollut tylsää, kun vietti aikaa Viggo Dellingin seurassa.

– Millaisen? he kysyivät yhteen ääneen.

Viggo ei kuitenkaan vastannut. He näkisivät kohta! Puukässä-Thomasilta pullistuisivat silmät päästä! Ja heti koulun päätyttyä Viggo kipaisisi Hei-Henryn luo kertomaan tapahtuneesta. Hei-Henryä naurattaisi kovasti, sen Viggo tiesi pomminvarmasti.

L U K U 2 0 9

Asettukaa jonoon KUNNOLLA!

Puukässä-Thomas palasi vartin kuluttua, juuri kuten oli sanonutkin. Koko piha oli lapioitu lumesta. Viggo, Suggen ja Galten olivat jopa lakaisseet ulkoportaat.

Puukässä-Thomas katsoi ympärilleen. Hän ei näyttänyt ollenkaan tyytyväiseltä siihen, että kaikki oli tehty täydellisesti.

– Hän kai haluaisi nalkuttaa jostakin, Suggen mutisi niin hiljaa, ettei Puukässä-Thomas kuullut.

– Nyt menemme sisään, Puukässä-Thomas sanoi ja avasi oven.

He kapusivat toiseen kerrokseen. Luokahuoneen ulkopuolella Puukässä-Thomas seisahtui kädet puuskassa rinnallaan. Hän pudisti päätään ja naksutti moittivasti kielellään.

– Ei, ei, EI, hän puuskahti. – Näinkö te rynnistätte sisään oppitunneille? Asettukaa jonoon KUNNOLLA!

– Höh, meitähän on vain kolme, Suggen ihmetteli.

– Erinomaista, Puukässä-Thomas totesi. – Silloinhan teidän pitäisi kyetä asettumaan jonoon pituusjärjestyksessä. Pankaa töpinäksi! Viggo, sinä menet tietysti ensimmäiseksi, koska olet koko luokan lyhyin.

Suggen, Galten ja Viggo voihkaisivat mielessään mutta asettuivat jonoon pituusjärjestyksessä. Suggen ja Galten olivat kaksosia, joten he olivat yhtä pitkiä. Tänään Suggenin tukka oli kuitenkin aavistuksen enemmän pörrössä, joten hän oli hiukan pidempi. Pienen kinastelun jälkeen Suggen meni viimeiseksi.

– Hmm, Puukässä-Thomas pohti. – Edelleen on jotain, mihin en ole tyytyväinen. Osaatteko arvata, mitä se on?

– Sinun elämäsi? Viggo jupisi hiljaa. – Tai naamasi?

Suggen ja Galten tukahduttivat hihityksen.

– Mitä? Puukässä-Thomas kysyi ja nosti kätensä korvan taakse.

Kaikki vuodet puukäsityöluokan koneiden jylinässä olivat heikentäneet hänen kuuloaan, ja hyvä niin.

– Sanoin, että EN TIEDÄ, Viggo sanoi lujempaa.

– Jono ei muodostunut tarpeeksi nopeasti, Puukässä-Thomas sanoi. – Mutta hyvä on, saatte uuden mahdollisuuden. Asettukaa nyt aakkosjärjestykseen etunimen mukaan.

Näin jatkui jonkin aikaa. Puukässä-Thomas käski heidän asettua jonoon aakkosjärjestyksessä, ikäjärjestyksessä, kengännumeron mukaan ja ties mitä.

Viggo, Suggen ja Galten vaihtelivat paikkoja jonossa vaitonaisina ja ärtyneinä. Lopulta Puukässä-Thomas oli sitä mieltä, että oli harjoiteltu tarpeeksi.

Poikien istuuduttua luokkaan Puukässä-Thomas antoi heille maailmankaikkeuden tylsimmän kirjoitustehtävän. Heidän tuli lukea Skoonen maakunnasta kertova teksti ja vastata kirjallisesti kysymyksiin.

– Haluan teidän vastaavan kokonaisilla lauseilla, Puukässä-Thomas sanoi. – Esimerkiksi kysymys yksi: ”Mikä on Skoonen suurin kaupunki?” Silloin teidän ei tule vastata vain ”Malmö” vaan ”Skoonen suurin kaupunki on Malmö.” Siten voitte harjoitella myös kunnolla kirjoittamista. Siihenhän erityisesti sinulla, Viggo, on tarvetta.

Minuutit raahautuivat eteenpäin kuin jalaton äijä kainalosauvoilla. Viggo tuijotti paperia edessään. Hänen täytyi yrittää vastata kysymyksiin, koska Puukässä-Thomas oli sanonut, että jos ei tee tehtävää, saa lisää jälki-istuntoa. Ja Viggo saisi mieluummin vesirokon kankkujensa väliin kuin istuisi taas täällä Puukässä-Thomasin kanssa.

Tekstiä ei voinut ymmärtää. Edes kysymyksiä ei voinut tajuta. ”Mitkä maakunnat rajautuvat Skooneen?” ja ”Mikä salmi erottaa Skoonen Tanskasta?”

Puukässä-Thomas istui jalat opettajanpöydällä ja joi termospullossa tuomaansa kahvia. Hän katseli tiiviisti puhelintaan.

Hän on varmaan Facebookissa, Viggo mietti. Kuka tässä oikein olikaan ruuturiippuvainen?

Noin sadan vuoden tylsyyden jälkeen Puukässä-Thomas nousi seisomaan.

– Miten sujuu? hän kysyi.

Sitten hän harppasi eteenpäin ja nappasi Viggon paperin.

– Katsotaanpa, hän sanoi katsoen paperia ja siristäen silmiään. – Mitä tässä lukee... Juuti... rama... ahaa, Juutinrauma. Mutta mitä tuo seuraava on... Herranjestas, Viggo, oletko tosiaan neljännellä luokalla? Oletko pidellyt kynää varpaidesi välissä, kun olet...

Pidemmälle Puukässä-Thomas ei ehtinyt, sillä Viggo nousi tuolistaan. Tätä tilaisuutta Viggo oli odottanut. Hän oli tiennyt, että Puukässä-Thomas alkaisi lopulta ilkeillä hänelle. Nyt opettaja saisi ansionsa mukaan!

– Totta se on! Viggo huusi ja löi nyrkillä rintaansa.
– Minä en osaa kirjoittaa. Elämälläni ei ole tarkoitusta!

Suggen ja Galten vain toljottivat. Mitä Viggo nyt tekisi? Viggo ryntäsi ikkunan luo ja avasi sen.

– Viggo! Puukässä-Thomas huusi varoittavalla äänellä. Viggo oli kuitenkin jo kiivennyt ikkunalaudalle.

– Hyvästi, julma maailma! hän huusi.

Sitten hän heittäytyi ulos. Toisesta kerroksesta!

Puukässä-Thomas karjahti kauhusta.

– Viggooooo!

Hän syöksähti ikkunan luo ja katsoi maahan.

Ja siellä! Keskellä lumikinosta, jonka Viggo, Suggen ja Galten olivat lapioineet kokoon, seisoi Viggo. Hän oli uponnut vyötäröön asti mutta oli täysin vahingoittumaton.

Suggen ja Galten avasivat toisen ikkunan ja nauroivat hulluna.

– Shit, Viggo! he hihkuivat. – Luulimme, että kuolet! Viggo kumarsi ja heilautti kätensä juhlalliseen eleeseen.

– Viggo Delling! Puukässä-Thomas karjui. – Minä kyllä... Minä kyllä...

Hän vain puuskutti eikä keksinyt mitään sanottavaa.

Viggo kömpi ylös lumikasasta ja kääntyi juostakseen tiehensä.

Silloin Alrik seisoi kinoksen juurella.

– Huh, mistä sinä siihen tulit? Viggo kysyi. – Näitkö minut? Katsoitko, kun minä...

Hän vaikenä. Alrikin silmissä oli jotain outoa. Katse oli niin surullinen, että Viggon sydän melkein pysähtyi.

– Oletko kuullut, mitä on tapahtunut? Alrik kysyi.

– Onko äidille sattunut jotain? Viggo kysyi.

Hänen äänensä oli käheä. Tuntui kuin hänen kurkkunsa ympärille olisi vedetty naru tiukalle. Entä jos äidille oli tapahtunut jotain. Entä jos se oli Viggon syytä.

Alrik kuitenkin pudisti päätään.

– Ei, hän sanoi. – Ei äidille. Mutta Hei-Henry... hän on kuollut.